

Arrest

nr. 106 952 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat E. STESENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 87 039 van 6 september 2012 omdat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is en omdat er in Tsjetsjenië geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt bij arrest nr. 87 039 van 6 september 2012 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn tweede en huidige asielaanvraag beperkt verzoeker zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag, legt hij bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan nieuwe documenten neer.

Verzoeker kadert deze nieuwe gegevens evenwel binnen de problematiek die hij in zijn eerdere asielaanvraag naar voren bracht, zodat deze niet vermogen aan het kracht van gewijsde van 's Raads arrest nr. 87 039 van 6 september 2012 te tornen. Verzoekers verweer dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en dat de enorme stress waaraan verzoeker lijdt bovendien geheugenproblemen tot gevolg heeft, wordt door de Raad bovendien niet aangenomen. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De documenten die verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorlegt, vermogen evenmin de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 87 039 van 6 september 2012 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 87 039 van 6 september 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen. Verzoekende partij vraagt de toepassing van artikel 39/59 van de vreemdelingenwet vermits de verwerende partij niet aanwezig is.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 juni 2013 wijst zij erop dat haar tweede asielaanvraag werd ingediend op basis van andere elementen en volhardt zij voorts in het verzoekschrift.

De Raad stelt bij arrest nr. 87 039 van 6 september 2012 de ongeloofwaardigheid vast van het asielaanvraag van verzoekende partij.

Voormeld arrest nr. 87 039 stelt het volgende:

“(…) 3.5. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven van bepalende ervaringen. Deze ervaringen zouden in het geheugen gegrift moeten zijn, aangezien zij een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid zodat mag worden verwacht dat verzoeker daar in een later stadium nog een gedetailleerde beschrijving van kan geven. Naar aanleiding van de vastgestelde onduidelijkheden in zijn weergave van de feiten en zijn vlucht uit zijn land van herkomst (stuk 4, gehoorverslag CGVS 28 februari 2012, p. 3-8) merkt verzoeker op dat hij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nooit eerder heeft verklaard dat hij aan dergelijke aandoening zou lijden en dat hij deze bewering niet met enig medisch attest weet te staven. De voorgehouden psycho-medische problemen kunnen derhalve onmogelijk worden aanvaard als rechtvaardiging voor de vaagheid van en de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen. De stelling van verzoeker dat hij in de auto terecht kwam omdat de vriend van zijn vader hem via kennissen had gevonden, vindt geen steun in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat hij het niet had gevraagd omdat hij er niet aan had gedacht (stuk 4, gehoorverslag CGVS 28 februari 2012, p. 7). Door achteraf de lacunes in zijn relaas op te vullen slaagt verzoeker er niet in de vaststellingen van de commissaris-generaal te ontcrachten. De uitleg van verzoeker dat hij omwille van de traditie geen antwoord zou hebben gekregen op zijn vragen omtrent zijn reisroute kan niet worden bijgetreden en ontslaat hem allerminst van zijn verantwoordelijkheid om eventueel achteraf uit te zoeken via welke grenzen zijn vlucht verliep en op welke wijze deze werd georganiseerd. Hij zou immers, via contactname met de vriend van zijn vader, kunnen trachten te achterhalen hoe een e ander is verlopen. Door in zijn verzoekschrift zijn laatste versie als de juiste aan te duiden slaagt verzoeker e niet in de tegenstrijdigheid op te heffen die uit een eenvoudige lezing van het administratief dossier blijkt. Zo verklaarde verzoeker ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst bij de Dienst

Vreemdelingenzaken expressis verbis dat hij op 14 januari 2012 door de politie van Grozny wer gearresteerd (stuk 7, vragenlijst DVZ , 27 januari 2012, p. 1), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij vermoedde dat het om Kadyrovtsi ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS 28 februari 2012, p. 5). Verzoeker kan dus allerm minst worden gevolgd waar hij stelt dat hij uitdrukkelijk heeft verklaard dat diegenen die hem oppakten agenten van Kadyrov zijn.

3.6. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verstrekken over de persoon die aan de basis ligt van zijn problemen. Blijkens het gehoorverslag kent verzoeker weinig of geen details over R. M. (stuk 4, gehoorverslag CGVS 28 februari 2012, p. 8-9). Ondanks het feit dat hij deze persoon niet goed kende en dat hij Tsjetsjeni verlaten heeft, mag van verzoeker toch worden verwacht dat hij tracht meer informatie in te winnen over de personalia van de persoon met wie hij in verband wordt gebracht en het lot van deze persoon na zijn arrestatie. Verzoekers vrees dat zijn telefoongesprekken worden afgeluisterd beletten hem niet om zich via de media of via contactpersonen te informeren. Verzoekers kennelijke verzuim om nadere informatie te sprokkelen, wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

3.7. De commissaris-generaal kon uit de vastgestelde onduidelijkheden terecht besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker waardoor hij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. (...)"

Verzoekende partij voert ter staving van haar huidige asielaanvraag inderdaad nieuwe elementen aan, doch kadert deze binnen de problematiek die zij in haar eerdere asielaanvraag naar voren bracht. Gezien uit voormeld arrest blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij, met name dat zij in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten omdat zij haar er valselijk van beschuldigde bij zelfmoordterroristen betrokken te zijn als fotograaf/cameraman, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de in het kader van haar huidige asielaanvraag beweerde problemen die haar ouders als gevolg van de door haar aangehaalde problemen zouden hebben gekend nadat zij haar herkomstland verlaten heeft, namelijk dat haar ouders op 11 januari 2013 werden bezocht door medewerkers van de Russische FSB die op zoek waren naar verzoekende partij en ermee dreigden een strafzaak tegen haar vader te openen indien zij binnen de drie dagen niet zou verschijnen. De documenten voorgelegd door verzoekende partij ter staving van haar huidige asielaanvraag, met name een convocatie, twee handgeschreven getuigenissen van haar bureu, een kopie van de eerste pagina van het Russisch binnenlands paspoort van deze getuigen, een Belgisch doktersattest, haar Russisch binnenlands paspoort en haar rijbewijs, vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat er elementen zijn die ernstige twijfel doen rijzen over de authenticiteit van de convocatie. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, hecht de Raad geen bewijswaarde aan de door verzoekende partij neergelede convocatie. Voorts dient er op te worden gewezen dat de brieven met getuigenissen slechts een subjectief karakter hebben en niet als een objectief bewijselement kan weerhouden worden. De fotokopieën van de eerste pagina van hun Russische binnenlandse paspoorten evenals het Russisch binnenlands paspoort en rijbewijs van verzoekende partij betreffen louter identiteitsgegevens dewelke *in casu* niet betwist worden. Uit het Belgisch doktersattest van 29 januari 2013 tot slot blijkt louter dat verzoekende partij van 28 januari 2013 tot 31 maart 2013 niet in staat was om zich aan te bieden in Brussel in het kader van haar asielpcedure, wat echter niets toevoegt aan haar asielmotieven.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizenddertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. ROSIER,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS